

Medens saaledes Lugtesansen ikke er aldeles forsvunden hos Albinoerne, selv ikke hos de stærkest hvidfarvede Dyr, foreligger der dog en Del Erfaringer, som tyde paa, at Lugtesansen hos disse Dyr er betydelig svagere end hos de mørkfarvede Dyr af samme Art. Saaledes anføre Heusinger og Darwin („Animals and Plants under Domestication“) følgende ejendommelige Forhold: I visse Egne af Virginien holde Landmændene

kun sorte Svin, fordi de hvide æde og blive forgiftede ved Rødderne af *Lachnanthes tinctoria*. I Tarentino holde Indvaanerne kun sorte Faar, fordi de hvide i stort Antal dø af den der i Overflod voxende *Hypericum crispum*. Hvide Heste blive lettere forgiftede ved giftige Foderurter end sorte, og hvide Næsehorn dø ved at æde *Euphorbia candelabrum*, som de sortfarvede æde uden Skade*). Fra Preussen foreligge flere Meddelelser om Forgiftning af hvide Heste ved melduggede Vikker.

Med Hensyn til Forklaringen af denne større Tilbøjelighed til Forgiftning blandt de hvidfarvede Dyr ere Meningerne delte. Medens nogle f. Ex. Darwin antage en med den hvide Haarfarve forbunden større Modtagelighed for Virkningerne af giftige Planter, hvis nærmere Sammenhæng er aldeles gaadefuld, benægter Ogle en saadan Forbindelse, i det han antager, at Aarsagen til, at kun hvidfarvede, men ikke mørkfarvede Dyr omkomme ved hine giftige Planter, ligger deri, at kunde førstnævnte æde de giftige Planter, medens de sidstnævnte undgaa dem. Og Aarsagen hertil søger han atter i de hvidhaarede Dyrs mangelfulde Lugtesans, der da atter skulde bero paa en mangelfuld Pigmentdannelse i deres »*Regiones olfactoriæ*«.

At Forandringer i Hud- eller Haarpigmentet i Forbindelse med Forandringer i Sanseorganernes Pigment ofte ere forbundne med Forstyrrelser i Sansefønelserne, er sikkert paavist. Saaledes findes i Darwins før omtalte Værk følgende interessante Erfaringer.

*) Det er ikke ret klart, hvorledes denne Forskjel kan henføres til en forskjellig Styrke af Lugtesansen; se det følgende. R. A.

Hos engelske og persiske Katte er det i talrige Tilfælde paavist, at hvide Katte med ufarvede Øjne næsten altid ere døve. Iblandt et og samme Kuld Katte vare alle de, som med en fuldstændig hvid Farve forbandt lyse Øjne, aldeles døve ligesom Moderen, medens de, som blot havde den mindste farvede Haarplet, vare i Besiddelse af deres Hørelse. Darwin har selv i tolv Tilfælde hos engelske, persiske og danske Katte kunnet bekræfte den selvsamme Erfaring og tilføjer, at hvis blot det ene Øje var pigmenteret, var Dyret i Besiddelse af sin fulde Hørelse! Paa den anden Side har han aldrig set en hvid Kat med mørkfarvede Øjne, som var döv. Lignende Iagttagelser ere i Løbet af 20 Aar gjorte i Frankrig af Sichel, der tillige omtaler et mærkeligt Tilfælde, hvor en hvid Kat med blaafarvede Øjne var döv indtil fjerde Maaned. Pludselig optraadte der Pigment i Øjnene, saa at disse bleve mørkfavede, og Katten begyndte samtidig at høre. Disse ejendommelige, ja næsten kuriøse Erfaringer synes unægtelig at tale for den Anskuelse, at den mangelfulde Pigmentdannelse i den ydre Hud og i Øjet har været ledsaget af abnorme Pigmentforhold i det indre Øre, som da ved en eller anden dertil knyttet Forandring i Hørenervens Endeorganer have været Aarsag til den mangelfulde Hørelse.

Ogsaa for Menneskets Vedkommende er det af Dr. Liebreich i Berlin paavist, at Pigmentsygdomme i Øjets Bund ikke blot ere forbundne med Synsforstyrrelser, men ogsaa med delvis eller fuldstændig Mangel paa Hørelse.

Medens saaledes de anførte Erfaringer danne et vægtigt Grundlag for Ogles Hypothese om Næsepig-

sugningen. Herved forklares den skarpere Lugt hos de mørkfarvede Dyr. Jo lysere Pigmentet er, desto svagere er Opsugningen og som Følge heraf ogsaa Lugtefønmelsen. Herved forklares den svagere Lugtesans hos hvide Dyr. Er Pigmentet aldeles forsvundet, er Lugtesansen saa godt som ingen, saaledes som Tilfældet var med den før omtalte hvide Neger.